

1900 3

TECHNIKOS ŽODIS

TECHNIKOS DARBUOTOJŲ
NEPRIKLAUSOMAS POPULIARUS
MĖNESINIS LAIKRAŠTIS

NR. 7

SPALIS, 1951

I METAI

MŪSŲ KRIZĖ

K. BURBA

Žmogus nugalėjo erdvę ir laiką, pralenkė garsą. Aukštosios matematikos problemas sprendžia robotai. Naujų energijos šaltinių ir dirbtinių medžiagų srityje padaryti stebuklai.

Technikos pažanga rieda, kaip didėjantis sniego kamuolys, tačiau rieda žmogaus nebesuvaldoma, katastrofos link. Aukščiausios civilizacijos visuomenei grėsia sunaikinimas jos pačios sukurtomis priemonėmis. Atominiis ir biologiniis karas su savo planingu totaliniu naikinimu, epidemijomis, badu ir t.t. bus aukštosios civilizacijos bei technikos pažangos paskutinis veiksmas. Tačiau "taika", einanti žmogaus demoralizacijos ir nervų persitempimo keliu, irgi yra nepakenčiama. Infliacija, defliacija, ekonominė krizė, nedarbas bei merdėjimas neleistinose nehygieniškosiose sąlygose yra civilizacijos ir technikos pažangos pasekmės.

Dabarties žmogus, studijuodamas ir pažabodamas gamtą, nutolo nuo jos ir neteko jos

palaimintos harmonijos. Kaip asmenybė dabarties žmogus nyksta, tirpsta bespalvėje, lengvatikėje masėje. Žmogaus sužvėrėjimas, pasireiškęs sukurtimo progomis, XX-me amžiuje yra toks pat, jei ne žiauresnis, kaip kad buvo prieš 600 metų tamsaus viduramžio metu. Laisvės, socialinio teisingumo bei demokratijos žmonijai reikia dabar nemažiau, kaip prieš šimtmečius.

Humanitariniai ir socialiniai mokslai žmonijai nedavė nieko naujo ir praktiško, kas žymiai pakeistų žmonių bendravimo ir socialinio susitvarkymo formas ir jas pritaikytų prie esamos technikos pažangos. Atsilikimas šioje srityje ir yra mūsų krizė.

Dabartinis civilizacijos žmogus su prarasta harmoniško išsivystymo pusiausvyra pasidarė pavojingas pats sau ir kitiems.

Šios mintys nėra naujos, bet jos darosi vis aktualesnės ir primintinos beatodairiniams technikos pažangos garbintojams.

LAIKAS STATYBOJE

PROF. IGNAS KONČIUS

Vilniuje yra daug bažnyčių. Visokių tikybių tos bažnyčios, bet daugiausiai katalikų.

Kiekviena tų bažnyčių savotiška. Labai įdomi. Ir nevien iš kurios nors vienos pusės žiūrėti. Pav. sprendžiant apie ją iš jos išorės arba pagal vidaus įrengimus, papuošimus, meną ir t.t. Aplamai imant, bet kuri jų kalba pati už save, tarsi ji viena tebtų, tarsi ji vaizduoja tik tam tikros rūšies statybą, tame ar kitame Europos krašte tuo metu prasiplatinusią, bi neturėdama jokio aiškesnio ryšio su laiku, kada ji statyta, su krašte vyravusiomis tuo metu mintimis, su krašto

išgyvenimais, su krašto kova dėl savo ateities bei dėl savo įsitikinimų įsigalėjimo.

Gražus pastatas traukia į save akį, masina smalsumą, vilioja mintį. Reik pasišiūrėti iš lauko. Reik bent kai kurias puošmenas apžvelgti, jų prasmę, tikslą bent mėginti atspėti. Žinoma, ne vien tik žmogaus pirštų darbo tobulumu, ne vien tik kūrinių išore. Ne vien žmogaus minties lakumu, įvairumu, gyvumu vaizduojamųjų veiksmų. Ne vien spalvingumu, kartais švelniais - švelnytėliaisiais vos įstebimais, tarsi rūkais, debesėliais, kartais aštriais priešingumais spalvų, tiesiog lui-

tais, bi be tikslo, pripuolamai pamestų akį žėrinčių dažų, dar kartais mintį keliančių į dąsas, tarsi nenusistovinčių vietoje lakių — lakių vaizdų. Ir kūnas nori paskui nesuprantamas mintis sekti, visai nustodamas savo gležnaus svorio nuovokos. Žmogų kelia, aukština. Žmogų padaro mažytėliai — menkutį, nedrąsų, nebesugebantį akis aukštyn pakelti. Tai vėl pasijauti išdidus — galingas, galįs, atrodo, kalnus nuversti. Atseit, kiekvienas, kažko ieškodamas, pagal savo nuotaiką gali atrasti pastiprinimų. Pagal savo nusivylimus gali atrasti meilę darbu, atgauti akstinus nežūti, dirbti nebe savo naudai, bet žmonių gerovei, pačių tų žmonių nebejausdamas, nebeatkurdamas. Tarsi gyvas gerąsias svajones, skaisčiausias mintis bei pojūčius sekti užgeidęs, eiti dėl jų kažkur, kliūčių nebematydamas, priešų smūgių nebejausdamas, tarsi visiškai atsisakęs nuo kūno. Bet vis tik su juo, kad geriau pačiuptai tą išsvajotą, taip greit stebimų daiktų bei vaizdų sukeltą kelią, vedantį į nuostabius gėrio siekimus, į tikrąjį kūno bei sielos tobulėjimą.

Pats pagalvok, ką jautei, ką išgyvenai, Vilniaus bažnyčias lankydamas. Gal net tik Vilniaus gatvėmis vaikščiodamas, tik pripuolamai akiai įsmigus į kokį nematytą pastatą, ar didelį, ar mažą, ar kreivą, ar rodos, visai nevietai beriogiantį.

Tačiau, vis tiktai atrodo, lygtai yra tik vietos įtaka, sukurtą vaizdą ar sudaryto paties daikto. Malonu pajusti vietą. Gražu matyti daiktų laikomas vietas.

Bet tai dar ne viskas. Tik sąjama vietos ir laiko teatkuria ištisinį ar pačios gamtos ar šiap bet kurį, kad ir dirbtinį, žmogaus rankų keliamą reiškinį.

Laiko nematome, nejaučia-

me, bet jis yra. Visur jis yra. Jis niekad nenutrūksta, nesustoja. Jis eina, ir eina, vis tuo pačiu greičiu, visiems vienodu greičiu.

Tegu laikas pats nuo savęs priklausos. Jis nėra mūsų valdomas. Nei geruoju, nei bloguoju. Nepermalduojamas jis. Neįerzinamas. Šaltas, pastovus, bejausmis, beširdis, be daiktis, bet tarsi visur esamas daiktas. Dėlto nereik ir laiko pamiršti. Jis būtinas. Bet kaip jis pačiupti, kai jis neįstebimas, nepagaunamas.

Tačiau, Vilniaus Katedros statytojas pačiuopo laiką ir jį atvaizdavo. Anais laikais ėjo tikybinės kovos. Neaplenkė tai ir Vilniaus. Toliau Vilniaus anais laikais Jėzuitai nesiekė. Toliausiai į rytus tebuvo prasikišus Vilniaus Jėzuitų Collegija, dabar Vilniaus Universitetas.

Prie pat Aušros Vartų pravoslavų vienuolynas. Iš miesto einant, lengviau pakliūsi į tą vienuolyną, negu į Aušros Vartus. Varžėsi kiekviena žemės pėda. Dar nereik pamiršti ir protestantizmo. Jis smarkiau veržėsi iš Vokietijos į rytus. Pasiekė Vilnių.

Dabar prisižiūrėkim Katedros bažnyčiai. Viduje jokios stovylos. Katalikai pripažįsta ir šią meno rūšį. Protestantai apsieina be stovylos. Taip, matyt, kova buvo įkaitusi, kad iš Katedros visi šventieji išbėgę iš bažnyčios, sustoję jos pastogėse ir nustebę dairosi, kas dedasi, kad jiems viduje vietos nebėra. Šventoji Elena ant stogo kraigo palipus ir tik, į kryžių įsikabinus, begali išsilaikyti.

Atseit, dar vienas nedidelis protestantų pasistūmėjimas, šventieji būtų visai ir Katedros pastoges apleidę, ir Katedra būtų tapusi protestantiška. Taip neįvyko. Bet šventieji ir šiandien susijaudinę dairosi, kas daryti.

Katedra, atrodo, ir pavaizduoja tą tikybių kovų laikotarpį, kada Lietuvos galiūnai

